

Николай Лилиев
Безкрайна жал...

Бзкрайна жал и жив мъртвец смутяват мойто ложе,
и саван бял, и бял венец ранена мощ тревожи.

Долавям звук, и нечий глас да стене из простора –
не съм за тук, не съм за вас, о бедни, бедни хора!

Отрано глух, отрано лед останах за живота,
загубих слух, загубих глед, загубих всяка нота.

Сред мойта нощ, пред моя праг, лъча не ще ли блесне?
О мрачен вожд, о черен знак, о тъжни, тъжни песни!

Безкрайна жал и мрак ранил покриват мойто ложе.
Не съм живял, самин съм бил, смили се, тъмни боже!

КРАЙ

© 1918 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7719>]